

**Skarga wniesiona dnia 28 lipca 2004 r. przez TV 2/
DANMARK A/S przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich**

(Sprawa T-309/04)

(2004/C 262/82)

(Język postępowania: duński)

Dnia 28 lipca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesiona przez TV 2/DANMARK A/S, z siedzibą w Odense (Dania), reprezentowaną przez Olafa Koktvedgaard, adwokata.

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie w całości, ewentualnie w części, nieważności decyzji Komisji z dnia 19 maja 2004 r. C(2004)1814 fin w sprawie C 2/2003 (ex NN 22/2002) dotyczącej środków przyznanych przez Danię dla TV2/Danmark
- obciążenie Komisji kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty:

W zaskarżonej decyzji Komisja uznała pomoc, która została w latach 1995-2004 udzielona TV2/Danmark w formie opłat abonamentowych oraz innych środków, za zgodną z zasadami wspólnego rynku, za wyjątkiem kwoty 628,2 milionów DKK, która w opinii Komisji stanowi sprzeczną z normami Traktatu pomoc państwa. Królestwo Danii zostało zobowiązane do zażądania zwrotu tej kwoty od strony skarżącej.

Celem poparcia złożonych wniosków strona skarżąca domaga się uznania, że zaskarżona decyzja została podjęta z pominięciem istotnych przepisów proceduralnych, art. 87 ust. 1 WE, art. 86 ust. 2 WE, art. 295 WE oraz przepisów protokołu dotyczącego systemu radiofonii i telewizji publicznej. Konkretnie, strona skarżąca podnosi w szczególności, że:

- naruszono zasadę kontrydiktoryjności, wzięto pod uwagę przy obliczaniu nadmiernej kompensacji kwotę, która nie odnosi się do okresu objętego postępowaniem oraz, że podstawa i uzasadnienie oszacowania kapitału własnego TV2 są niewystarczające;
- podstawą badania Komisji nie była sytuacja w momencie przyznawania poszczególnych środków dla TV2;
- wpływy z opłat abonamentowych uzyskane przez TV2, a w latach 1995-1997 środki finansowe z reklam uzyskane przez TV2 za pośrednictwem TV2-Fonden, nie stanowią pomocy państwa, ponieważ nie są środkami publicznymi;

— nie mamy do czynienia z pomocą państwa, pomimo że udzielone środki mogły przekraczać koszty netto realizacji zadań z tytułu pełnienia misji publicznej, ponieważ środki te nie zostały zużyte na subsydiowanie skrośne (pokrywanie kosztów jednego rodzaju prowadzonej przez przedsiębiorstwo działalności gospodarczej przychodami pochodzącymi z innego rodzaju działalności) działalności komercyjnej;

— TV2 nie uzyskała żadnej korzyści gospodarczej, której nie uzyskałaby w normalnych warunkach rynkowych, ponieważ osiągnięta nadwyżka nie przekracza normalnego zysku z wykonywania przez TV2 zadań z tytułu pełnienia misji publicznej i ponieważ struktura kapitału własnego TV2 była uzasadniona przyczynami rynkowymi;

— struktura kapitału własnego TV2 nie wykracza poza poziom potrzebny do pełnienia zadań z tytułu pełnienia misji publicznej;

— nie można zażądać zwrotu od spółki akcyjnej TV2/Danmark A/S, utworzonej po zakończeniu postępowania, ponieważ wzbogacenie nie dotyczyło tej spółki;

— należy stwierdzić nieważność żądania zwrotu odsetek od kwoty podlegającej zwrotowi, ponieważ odsetki już są zawarte w tej kwocie.

**Skarga wniesiona dnia 26 lipca 2004 r. przez Ferrero oHG
mbH przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku
Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)**

(Sprawa T-310/04)

(2004/C 262/83)

(Język postępowania: angielski)

Dnia 26 lipca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) przez spółkę Ferrero oHG mbH, z siedzibą we Frankfurcie nad Menem (Niemcy), reprezentowaną przez M. Schaeffer, prawnik.

Drugą stroną w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą była Cornu SA Fontain.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego z dnia 17 marca 2004 r. w sprawie R 01540/2002-2 i uznał sprzeciw nr B 245 714;
- obciążenie zgłaszającego znak towarowy kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy:	Cornu SA Fontain
Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy:	Słowny znak towarowy „FERRO” dla towarów z klasy 30 (krakersy)
Właściciel znaku towarowego lub oznaczenia, na który powołano się w sprzeciwie:	Skarżący
Sporny znak towarowy lub oznaczenie:	Krajowy słowny znak towarowy „FERRERO” dla towarów z klasy 5, 29, 30, 32 i 33 (czekolada itp.)
Decyzja Wydziału Sprzeciwów:	Odrzucenie sprzeciwu
Decyzja Izby Odwoławczej:	Odrzucenie odwołania
Uzasadnienie skargi:	Naruszenie art. 8 ust. 1 lit b) rozporządzenia nr 40/94 ⁽¹⁾

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 11, str. 1).

Skarga wniesiona dnia 22 lipca 2004 r. przez José Luisa Buendię Sierrę przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-311/04)

(2004/C 262/84)

(Język postępowania: francuski)

Dnia 22 lipca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga wniesiona przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich przez José Luisa Buendię Sierrę, zamieszkałego w Brukseli, reprezentowanego przez Marca van der Woudego i Valérie Landes, adwokatów.

Skarżący wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji dyrektora generalnego Służby Prawnej, przyznającej skarżącemu jeden tylko punkt pierwszeństwa dyrekcji generalnej w ramach procesu przyznawania awansów 2003, potwierdzonej i uczynionej ostateczną przez decyzję organu powołującego, stanowiącą o oddaleniu skargi o ponowne rozpatrzenie sprawy;

— stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego, nie przyznającej skarżącemu żadnego punktu specjalnego pierwszeństwa „Komitetu ds. awansu za dodatkowe obowiązki w interesie instytucji” z tytułu procesu przyznawania awansów 2003;

— stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego, przyznającej skarżącemu w sumie 20 punktów w ramach procesu przyznawania awansów 2003, listy zasług urzędników grupy zaszeregowania A5 w ramach procesu przyznawania awansów 2003, listy urzędników awansowanych do grupy zaszeregowania A4 w ramach procesu przyznawania awansów 2003 oraz, w każdym razie, decyzji odmawiającej wpisania jego nazwiska na te listy;

— stwierdzenie nieważności, o ile jest taka potrzeba, decyzji odrzucającej skargę;

— obciążenie kosztami strony pozwanej.

Zarzuty i główne argumenty

Według skarżącego, decyzja przyznająca mu jeden tylko punkt pierwszeństwa dyrekcji generalnej jest rezultatem kryteriów ustalonych w Służbie Prawnej, które prowadzą do przyznania tych punktów urzędnikom mającym najdłuższy staż w danej grupie zaszeregowania, niezależnie od ich zasług. Skarżący podnosi w odniesieniu do tej decyzji naruszenie art. 45 Regulaminu Pracowniczego, art. 2 ust. 1 ogólnych przepisów w zakresie stosowania art. 43 Regulaminu Pracowniczego oraz art. 6 ust. 3 i 4 ogólnych przepisów w zakresie stosowania art. 45 Regulaminu Pracowniczego. Według skarżącego, decyzja ta narusza ponadto zasady równego traktowania oraz prawa do kariery, zawiera oczywisty błąd w ocenie i stanowi nadużycie władzy. W końcu skarżący podnosi naruszenie istotnych przepisów procedury przyznawania punktów oraz badania skargi o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Skarżący utrzymuje ponadto, że decyzja nieprzyznająca mu żadnego punktu pierwszeństwa „Komitetu ds. awansu za dodatkowe obowiązki w interesie instytucji” narusza art. 45 Regulaminu Pracowniczego, art. 9 ogólnych przepisów w zakresie stosowania art. 45 Regulaminu Pracowniczego oraz zasadę równego traktowania. Według skarżącego decyzja ta jest także dotknięta oczywistym błędem oceny i nadużyciem władzy.

W końcu, skarżący podważa decyzję przyznającą mu w sumie 20 punktów, listę zasług urzędników stopnia A5, listę urzędników awansowanych na stopień A4 i decyzję odmawiającą wpisania jego nazwiska na te listy. W tym względzie, skarżący podnosi przede wszystkim niezgodność z prawem innych aktów zaskarżonych w niniejszej skardze, a także niezgodność z prawem przepisów odnoszących się do procedury oceny personelu 2001-2002, ogólnych przepisów w zakresie stosowania art. 43 Regulaminu Pracowniczego oraz ogólnych przepisów w zakresie stosowania art. 45 Regulaminu Pracowniczego. Według skarżącego, normy te naruszają art. 25 ust. 2 oraz art. 45 Regulaminu Pracowniczego oraz zasady prawa do kariery i równego traktowania. Skarżący podnosi w końcu, że decyzje są dotknięte wadami braku kompetencji i naruszeniem istotnych przepisów postępowania.